Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

ROK XVI. **Kraków, dnia 8 kwietnia 1933** **Nr. 13.**

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Cena abonamentu:

Abonament kwartalny	4 zł
„ półroczny	8 zł
„ roczny	16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce	40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki	60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście	60 groszy

Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25

Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Wnioski przedstawicieli Krak. Stow. Kupców na plenarnem posiedzeniu Izby Przemysłowo Handlowej w Krakowie.

Wnioski r. Pfeffera

1) W sprawach podatkowych.

W roku ubiegłym przeprowadził Rząd scalenie podatku obrotowego dla całego szeregu branż. Podatnicy, obdarzeni ryczałtem, który zupełnie zawiódł pokładane przez drobne kupiectwo nadzieje — a to z tego powodu, że obroty spadły niepomiernie, równolegle spadły też i ceny, — dziś płacić muszą podatek przemysłowy od obrotów artykułami, które w zasadzie są już zwolnione od ciężaru opłacania podatku przy każdej fazie obrotu. — Wprawdzie ostatnio ukazał się okólnik Ministerstwa Skarbu w tej sprawie, jednak uwzględnia on obroty dla tych zakładów handlowych, których obroty podpadającymi pod scalenie towarami wynoszą pełne 75 procent. Skoro atoli n. p. w handlu żywnościowym obrót cukrem nie stanowi 75 procent, to te zakłady handlowe opłacają nadal podatek — od artykułu, który już nie powinien obciążać obrotów handlu.

Uprasza się wobec tego Prezydjum Izby o przedstawienie na odpowiednim terenie tej kwestji i dopilnowanie korzystnego załatwienia, jakoteż uwzględnienia słusznego postulatu kupiectwa w kierunku obniżena ryczałtu dla drobnego kupiectwa na rok 1933, a to z powodu zmniejszenia się obrotów i zniżki cen w stosunku do czasu kiedy takie uchwały przeprowadził Sejm.

* * *

W ciągu roku 1931 z przyczyn oszczędnościowych zniesiono szereg Urzędów Skarbowych, łącząc w jeden poszczególne okręgi podatkowe (np. Wieliczka — Kraków-Powiat, Sucha — Żywiec, Grybów — Nowy Sącz i inne). Spowodowało to, że w wielu wypadkach zasiadają w nowoutworzonych Urzędach Skarbowych członkowie komisyj szacunkowych, nieznający wogóle stosunków podatników z gmin i powiatów przyłączonych.

Zachodzi więc konieczność takiego uzupełnienia ilości członków komisyj w nowoutworzonych urzędach, aby dostateczną reprezentację znalazły wszystkie objęte danym urzędem miejscowości.

* * *

Wedle znowelizowanego brzmienia ust. o p. p. przemysłowym znaczna ilość przedsiębiorstw handlowych, nie prowadząca ksiąg handlowych, płacić będzie za rok 1933 podatek obrotowy wedle stawki 1-procentowej (jako najwyższej), o ile na podstawie charakteru przedsiębiorstwa, rodzaju sprzedawanych towarów i t. p. stawki te nie będą wynosiły pół procent.

Powstaje teraz kwestja ile wynosić będą zaliczki kwartalne na rok 1933, wypośrodkowane na podstawie wymiaru obrotu za rok 1932.

Wiadomo bowiem, że momentem decydującym dla wysokości zaliczek jest ostatni wymiar, a w tym wypadku wymiar, który będzie ustalony przed 15 maja br. za rok 1932.

Skoro zaś za rok 1932 stawki wynosiły jeszcze 2 proc., a w roku 1933 wynosić będą tylko 1 proc., t. zn. połowę, więc słusznem byłoby zmienienie brzmienia art. 56 ust. 2. w tym kierunku, że w tych wypadkach zaliczka kwartalna będzie wynosić 1/10 a nie jak dotychczas 1/5 część wymierzonego z ubrok podatku.

Z uwagi na fakt, że ustawodawca wzgl. Min. Skarbu przeoczyli tę tak słuszną kwestję, jak również z uwagi na zbliżający się termin ustaleń wymiarów za rok 1932 oraz zaliczek kwartalnych na 1933 uprasza się Prezydjum Izby Przemysłowo-Handlowej o przedstawienie Min. Skarbu wyż. wymienionej sprawy, celem uzyskania wydania odpowiednich zarządzeń.

2) W sprawach kolejowych i turystyki.

Od lat jest troską Krakowskiej Izby Przemysłowo - Handlowej popieranie turystyki. Wysokie opłaty drogowe zabiły niemal doszczętnie, bardzo dobrze się zapowiadający ruch autobusowy.

Niepomiernie wysokie są nadal w miejscach klimatycznych pobierane podatki hotelowe, które oczywiście obarczają turystę na równi ze stałym kuracjuszem, od którego prócz tego ściąga się wyjątkowo wysokie — jak na dzisiejsze czasy — taksy kuracyjne, klimatyczne. — Na tym punkcie nic nie zrobiły zarządy gmin, jakoteż klimatyki i tu interwencja Izby, już obecnie, w związku z tendencją Rządu w kierunku zniżki cen, powinna wydać należyte rezultaty.

* * *

P. K. P. wprowadziła t. zw. „bilety podmiejskie“ na linji Kraków—Katowice (z wyjątkiem jednego pociągu); bilety te można nabywać stale. W kierunku Kraków—Oświęcim bilety takie ważne są tylko do 3-ch pociągów dziennie. W kierunku Kraków—Tarnów bilety podmiejskie ważne są tylko do pociągów robotniczych.

Z uwagi na to, że takie ulgowe bilety mogą znacznie przyczynić się do ożywienia ruchu osobowo-kolejowego, uprasza się Izbę, by raczyła na terenie

(Ciąg dalszy na str. 11-tej.)

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVI. Kraków, dnia 8 kwietnia 1933 Nr. 13.

Potrzeba nam krwi finansowej!

W jaki sposób powstaje tezauryzacja? Powstaje ona wówczas, gdy prywatny kapitalista, wycofujący swe kapitały z produkcji przemysłowej, czy też z działalności handlowej nie ma zaufania do krajowych instytucyj kredytowych. Powstaje ona również wówczas, gdy kapitalista ten nie ma zaufania do ogólnych stosunków, panujących w kraju. Powstaje wreszcie wtedy, gdy światowe stosunki polityczno-gospodarcze mogą się przyczynić do trosk o najbliższą przyszłość. Ostatnie dwa czynniki nie mają jednak większego znaczenia. Najważniejszą przyczyną tezauryzacji jest brak zaufania do krajowych instytucyj kredytowych.

Płynność nastrojów politycznych w skali krajowej, czy międzynarodowej nie trwa bowiem długo. Po pewnym czasie ludzie przyzwyczają się do panującej psychozy i ewentualne zjawiska polityczne nie budzą już poważniejszych niepokojów. Gdy zatem brak objektywnych podstaw do wzięcia bezpośredniego udziału w przemyśle, handlu, czy też w operacjach giełdowych, skłania ludzi do utrzymywania „pogotowia kasowego“, to brak zaufania do instytucyj kredytowych powoduje ich do utrzymania tego „pogotowia kasowego“ w swoich prywatnych skrytkach, a zatem do tezauryzacji.

Gdyby życie finansowe Polski znaczone było takiemi krachami bankowemi, co życie finansowe Stanów Zjednoczonych, Niemiec, Austrji, Francji, częściowo Anglji i Włoch, Belgji, Rumunji etc., to przyczyna tego braku zaufania do instytucyj kredytowych Polski byłaby nieco usprawiedliwiona. Poprostu ludzie nie ufaliby bankowości i woleliby trzymać pieniądze u siebie w domu. Ale bankowość polska wytrzymała zwycięsko cały okres przesilenia bankowego, na zachodzie Europy, a największa instytucja finansowa w kraju wykazuje nawet wzrost wkładów oszczędnościowych. W Polsce nie było ani jednego krachu bankowego, spowodowanego runem publiczności. Dotychczasowe upadłości banków polskich były wynikiem wadliwych operacyj bankowych, a więc fałszywej polityki kredytowej, a nie runem wkładów. Z kwoty pół miljarda zł. wkładów w r. 1923 wzrosły wkłady w siedem lat później do blisko 3 miljardów zł. P. K. O. i komunalne kasy oszczędności wykazują wzrost wkładów, podobnie, jak i wszystkie inne instytucje kredytowe. Publiczność polska darzy zatem zaufaniem bankowość polską. Skąd jednak się bierze tezauryzacja w Polsce?

Otóż tezauryzacja jest wynikiem braku kultury gospodarczej społeczeństwa. Społeczeństwo wie, że trzeba oszczędzać, ale oszczędza źle. Pieniądz istnieje w tym celu, aby się kapitalizował, podobnie, jak człowiek istnieje po to, aby pracował. Człowiek nie pracujący jest bezrobotnym. Nie stwarza żadnych nowych wartości, lecz zjada wartości, wypracowane przez innych ludzi. Pieniądz bezrobotny nie stwarza żadnych nowych pieniędzy i jako bezrobotny nietylko nie stanowi żadnej wartości dla całego kraju i temsamem dla jego posiadacza, ale to bezrobocie pieniądza jest bezrobocem krwi, a więc skrzepem szkodliwym dla całego organizmu. Potrzebujemy dużo krwi, ale nie takiej, którąby się gromadziła tylko w pewnych miejscach, ściągana w tym celu z całego organizmu, ale takiej, którąby cyrkulowała po wszystkich arterjach. Jeżeli krew wyleje się z arteryj, wówczas powstaje skrzep krwi. Krew winna zatem krążyć drogami arteryj. Arterjami organizmu gospodarczego kraju są instytucje kredytowe. One rozprowadzają pieniądze po całym organiźmie i one starają się o to, aby pieniądze te nie były bezrobotne i nie stanowiły skrzepów, tamujących rozwój. Gdy się wyjmuje pieniądze z banków nie dla celów produkcyjnych lub doraźnie konsumcyjnych, wówczas wyciąga się z arteryj krew i powoduje energję całego organizmu.

Jeżeli obywatel chce zatem oszczędzać, to powinien oszczędzać celowo. Składanie pieniędzy w skarbonce nie jest oszczędzaniem, lecz tezauryzowaniem. Dopiero składanie pieniędzy w jakiejkolwiekbądź instytucji kredytowej jest oszczędzaniem. Propaganda form oszczędzania drogą ciułania pieniędzy w skarbonkach domowych poczyniła już niemało szkód. W dawniejszych podręcznikach szkolnych i w literaturze, poświęconej dla młodzieży znajdujemy hymny pochwalne na cześć skarbonki. Autorzy zapomnieli snać, że w ten sposób wyrządzają wielką szkodę całemu społeczeństwu i tym, którzy dali się namówić do ciułania pieniędzy w skarbonkach i skrytkach prywatnych.

Obywatel powinien oszczędzać w ten sposób, aby nietylko on sam na tem zarobił, ale aby zyskało na tem także społeczeństwo, którego on jest członkiem. Oszczędza ten, kto z jakichkolwiekbądź powodów nie chce, aby jego pieniądze dotknięte były ryzykiem, nieodzownem w procesie gospodarczym. Kto więc nie chce produkować, ani sprzedawać, ten oszczędza. Oszczędzaniem nazwiemy składanie pieniędzy w instytucjach kredytowych. Kto nie chce ani produkować, ani sprzedawać, ani też składać pieniędzy w instytucji kredytowej, lecz pieniądze te składa u siebie w domu, ten nie oszczędza, lecz tezauryzuje.

Gdy omawiamy znaczenie oszczędności dla życia gospodarczego, powinniśmy unikać apelowania do uczuć. A więc należy mówić nietylko o znaczeniu kapitalizacji dla państwa, lecz o znaczeniu kapitalizacji dla tego, który oszczędza i dla tego, który nie jest już w stanie oszczędzać. Jeżeli bowiem wkłady oszczędnościowe w instytucjach kredytowych kraju są wielkie, wówczas państwo nie musi się uciekać do operacyj fiskalnych i temsamem do uszczuplania dochodów obywateli. Wysoka cyfra wkładów oszczędnościowych oznacza bowiem odpowiednio wysoką płynność rynku pieniężnego i pomyślne warunki operacyj

kredytowych dla państwa. W tym zatem wypadku państwo przechodzi od operacyj fiskalnych do operacyj kredytowych. Państwo nie ściąga już bezzwrotne podatki od obywateli (np. na cele budżetowe), lecz zaciąga zwrotne pożyczki i to pożyczki odpowiednio oprocentowane. Obywatel zyskuje zatem podwójnie. W pierwszym rzędzie zwolniony zostaje nacisk śruby podatkowej aparatu skarbowego i obywatel uchroniony zostaje od nowych podatków, z drugiej zaś strony obywatel ten otrzymuje zysk z oprocentowania pożyczki, udzielonej państwu, o ile pożyczkę tę sam udziela. Gdy zaś pożyczkę tę uskutecznia instytucja kredytowa, w której obywatel umieścił swe oszczędności, wówczas obywatel nabiera pewności, że ta część aktywów danej instytucji kredytowej objęta jest gwarancją państwa, t. j. najwyższem poręczeniem, jakie kredytodawca jest w stanie wogóle uzyskać.

Inna jest sytucja, gdy rynek finansowy nie jest płynny, bo obywatele przechowują pieniądze w domowych skrytkach. Państwo, nie mogąc się odwołać do rynku finansowego o pożyczkę, a nie posiadając kontroli nad zasobami finansowemi „ciułaczy“, zmuszone jest zwiększyć ciężar podatkowy. Zamiast zatem pożyczyć państwu pieniądze za oprocentowaniem, bezpośrednio, czy też za pośrednictwem jakiejkolwiek instytucji kredytowej, zmuszony jest obywatel pieniądze państwu **zaofiarować**, bezzwrotnie i bezprocentowo.

To jest jedna strona zagadnienia kapitalizacji. Druga strona zgadnienia polega na tem, że kapitały zagraniczne kierują się zasadniczo do takich krajów, które nie cierpią na specjalną anemję finansową. Kapitał zagraniczny widzi bowiem dowód nieufności społeczeństwa do własnych instytucyj kredytowych nie w runach na te instytucje, ale w niskich cyfrach wkładów oszczędnościowych. Gdyby wkłady te były w Polsce wysokie, wówczas kapitał zagraniczny płynąłby niewątpliwie szerokiem korytem na nasz rynek finansowy. Kapitalista zagraniczny powiedziałby bowiem sobie zupełnie słusznie, że skoro obywatele naszego kraju darzą zaufaniem instytucje kredytowe, wówczas i kapitał zagraniczny, specjalnie chroniony, nie musi się obawiać ewentualnych perturbacyj. Na kapitalistę zagranicznego działa wysoka suma wkładów oszczędnościowych w o wiele wyższym stopniu, aniżeli, zaszczytne niewątpliwie, wzmianki o tem, że Polska nie wprowadziła ograniczeń dewizowych, albo, że Polska nie przechodziła krachów bankowych.

A wreszcie — czy trzeba przypominać, co oznacza kapitalizacja dla naszego, wewnętrznego życia gospodarczego? Mamy wszystkiego podostatkiem, tylko najważniejszego mamy bardzo mało. Posiadamy potężne ramiona, a więc armję pracowniczą, posiadamy własną, stosunkowo dużą podstawę surowcową dla naszego przemysłu, ale nie posiadamy dostatecznej ilości krwi, t. j. kapitału i stąd nasza anemja. Ramiona obwisają bezwładnie, tętno życia gospodarczego słabnie, nie mamy na tyle sił, aby naszych surowców przetwarzać i nie mamy na tyle sił, aby się zerwać z letargu kryzysowego. Błednica finansowa usypia nas i zmusza do ograniczenia naszych wysiłków do przetrwania.

Inne państwa mogą sobie pozwolić na większe wysiłki. Państwa te posiadają bowiem wielkie rezerwy finansowe, a te biorą się z oszczędności obywateli, którzy potrafią rozróżniać między celowem oszczędzaniem, polegającem na składaniu pieniędzy w instytucjach kredytowych, a oszczędzaniem szkodliwem polegającem na składaniu pieniędzy do pończoch, czy do skarbonek domowych. W innych państwach nie znać anemji finansowej, bo tam pieniądze rozprowadzają powołane do tego instytucje kredytowe, u nas anemja finansowa osłabia nas z każdym dniem bardziej, bo u nas krew finansowa nie płynie naturalnemi arterjami instytucyj kredytowych, lecz wylewa się w skrzepy, nietylko nie przynoszące nikomu pożytku, ale przeszkadzające normalnemu rozwojowi organizmu gospodarczego.

Sem.

Jakie zaległości podatkowe mogą umarzać władze skarb.

Min. Skarbu rozszerzyło przed kilku dniami czasowo kompetencję Izb Skarbowych w umarzaniu Urzędy Skarbowe upoważnione zostały czasowo do umarzania zaległości w granicach, które podajemy poniżej:

1) W podatku przemysłowym i dochodowym, pochodzące z okresu do 31-go grudnia 1931 do wysokości 100 zł. w każdym z tych podatków dla poszczególnych płatników. Niezależnie od tej kwoty Urzędy Skarbowe władne są również umarzać przypadające od tej kwoty dodatki państwowe i samorządowe

2) W tych samych granicach uprawnione są Urzędy Skarbowe do umarzania grzywien, nakładanych na podstawie przepisów karnych ustawy o podatku przemysłowym i dochodowym.

3) Do obniżania kar za zwłokę, oraz za odroczenie, na indywidualne podania płatników w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie — przypadających od zaległości podatkowych, odraczanych lub rozkładanych na raty w następujący sposób:

1) Do 3 proc. w stosunku rocznym przy spłacie zaległości, pochodzących z okresu do końca r. 1927.

2) Do 6 proc. w stosunku rocznym przy spłacie zalelgości z okresu od 1-go stycznia 1928 do końca roku 1930.

Czasowe rozszerzenie kompetencji Izb Skarbowych odnosi się do umorzeń zaległości podatkowych dla poszczególnych płatników: 1) w podatku przemysłowym do kwoty 10.000 zł. (przepis w tym punkcie zawarty nie uchyla jednak uprawnień Izb Skarbowych z art. 93 ustawy o podatku przemysłowym); 2) w podatku z działu pierwszej ustawy do kwoty 5.000 zł.; 3) w podatku majątkowym do kwoty 10.000 zł.; 4) w podatku o dkapitałów i rent do kwoty 1.000 zł.; 5) w podatku gruntowym do kwoty 1.500 zł.; 6) w podatku od nieruchomości do kwoty 1.000 zł.; 7) w podatku od lokali do kwoty 500 zł.

Pozatem Izbom Skarbowym przysługuje prawo, w razie zawarcia przez płatnika ugody sądowej z wierzycielami, redukującej ich pretensje — do wyrażenia zgody na odpisanie zaległości podatkowych w takim stosunku, w jakim wierzyciele redukują swoje pretensje. Zgoda ta jednakowoż może być wyrażona tylko po wniesieniu przez zainteresowanych płatników podań, popartych przychylną opinją właściwej Izby przemysłowo-handlowej — oraz z zastrzeżeniem, że odpis zredukowanej sumy zaległości podatkowych nastąpi dopiero po całkowitem wpłaceniu w czazsokresie, oznaczonym w układzie sumy, do uiszczenia której płatnik się zobowiązał.

Powyższe uprawnienie przysługuje Izbom Skarbowym bez względu na wysokość zaległości podatkowych, oraz bez względu na okres, z którego one pochodzą.

Umorzenie zaległości podatkowych tak przez Urzędy Skarbowe, jak i przez Izby Skarbowe następuje albo z urzędu, lub też na skutek wniesionego podania.

Umarzanie zaś zaległości nastąpić może zasadniczo na podstawie wniesionych przez interesowanych płatników podań, popartych odpowiedniemi danemi. Kwestja, czy dana zaległość może być umorzona, względnie czy mogą być obniżone kary i odsetki za zwłokę, zależy wyłącznie od oceny Władzy Skarbowej.

Zwracamy uwagę, że okólnik niniejszy nie wyczerpuje całokształtu zarządzeń w sprawie umorzeń zaległości podatkowych. Tęsknie i długo wyczekiwany okólnik w sprawie szerszego zakresu i kompetencji do umarzania zaległości podatkowych. niezawodnie wkrótce się ukaże.

Komu należy wpłacać podatek od lokali?

Przejęcie przez władze skarbowe wymiaru niektórych podatków uskuteczniono na podstawie ustawy z dnia 18 marca 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr. 22 p. 168). W powołanej ustawie przyjęto następujące zasady: Podatek od lokali, od nieruchomości i od placów niezabudowanych wymierzają i pobierają urzędy skarbowe. Ustawa wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1933 roku (z wyjątkiem woj. śląskiego). Ponadto wymierzone przed dniem wejścia w życie ustawy przez dotychczasowe władze wymiarowe pobierają urzędy skarbowe.

Wydanie powyższych ustawowych przesunięć przy wymiarze podatków jest wynikiem dalszych niezupełnie trafnych zarządzeń egzekucyjnych w treści rozporządzenia o egzekucji należności, ściąganych w trybie administracyjnym. Samorządy pozbawione wpływów na skutek jednostronnej egzekucji skarbowej (brak należytego podziału funduszów) popadły w niewypłacalność, co utrudniało wpływ podatków, inkasowanych przez Magistraty dla Skarbu Państwa.

Z treści ustawy wynika, iż w chwili obecnej wpłacanie podatku od lokali nie może być uskuteczniane do Magistratu, będzie bowiem wpłacaniem niewłaściwem, jednocześnie urzędy skarbowe nie są do inkasa przygotowane. W żadnym jednak razie płatnik nie może z tego powodu opłacać odsetek zwłoki i kosztów egzekucyjnych. O tem należy pamiętać.

Od 1-go kwietnia nowe ulgi dla nowowznoszonych budowli.

Zapowiadana ustawa o ulgach dla nowowznoszonych budowli ukazała się w Dzienniku Ustaw Nr. 22 i nosi datę 24 marca 1933 r.

Ustawa zwalnia na okres 15 lat nowowznoszone budowle, ukończone przed upływem r. 1940, jak również części nadbudowane i to tak mieszkalne, jak i przeznaczone dla celów handlowych lub przemysłowych od szeregu podatków i opłat, a mianowicie:

1) od podatków od nieruchomości lub budynków i to tak państwowych jak i samorządowych,

2) wszystkich podatków i opłat, dla których podstawą wymiaru są podatki od nieruchomości lub podatki budynkowe, z wyjątkiem opłat przewidzianych w ustawie o budowie i utrzymaniu dróg publicznych.

3) od podatku dochodowego i to do końca 15-go roku podatkowego od chwili ukończenia budowy, przebudowy lub nadbudowy odnośnie dochodu, płynącego z nowowzniesionych domów mieszkalnych w gminach miejskich.

4) osoby fizyczne, prawne i członkowie spółdzielni mieszkaniowej, które wybudują domy mieszkalne do końca r. 1940, mogą po myśli ustawy potrącić z ogólnego dochodu, podlegającego podatkowi dochodowemu sumy, stanowiącej część tego dochodu, a zużytej na budowę. Ulga ta może być w wypadkach indywidualnych przyznana jeszcze przed ukończeniem budowy i to od roku następnego po jej rozpoczęciu.

5) od podatku majątkowego, na okres lat 15, licząc od roku następnego po ukończeniu budowy, zwalnia ustawa te nowowzniesione domy mieszkalne w miastach oraz części nadbudowane, jeżeli budowę, nadbudowę lub przybudowę ukończono w okresie od 1-go stycznia 1925 do końca 1940 r.

6) od nadzwyczajnej daniny majątkowej zwalnia ustawa te nowowzniesione budynki, jak również nadbudówki i przybudówki, których budowę, nadbudowę lub przybudowę ukończono w czasie od 1-go stycznia 1923 do końca r. 1937.

Ponadto ustawa przewiduje zwolnienie od opłat stemplowych szeregu pism, umów i poświadczeń odnoszących się do nabycia lub sprzedży budowli, względnie materjałów zużytych do budowy.

O ile chodzi o materjały budowlane, zużyte przy budowie budynków mieszkalnych, ustawa zwalnia je również od podatku na rzecz gmin, ściąganego na podstawie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Ustawa weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. i obwiązuje na całym obszarze państwa.

Reklama jest dźwignią handlu!

Z plenarnego posiedzenia Izby Przemysłowo-Handlowej w Krakowie

Dnia 28 marca br. odbyło się posiedzenie plenarne Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie pod przewodnictwem Prezesa Izby p. Epsteina. Sprawozdanie z działalności Izby za czas od ostatniego zebrania plenarnego złożył wiceprez. Kwiatkowski, charakteryzując najistotniejsze zagadnienia gospodarcze, któremi zajmowała się Izba. M. in. opinjowała ona szczegółowo projekty umów handlowych ze Szwajcarją, Czechosłowacją, Anglją i Austrją i przygotowała opinję o projekcie nowej taryfy celnej. Z wielu postulatów Izb, dotyczących tego zagadnienia został przyjęty dezyderat zniesienia Dyrekcyj celnych i powierzenia ich agend główniejszym Urzędom w poszczególnych dizelnicach, w Małopolsce zaś Urzędom Celnym w Krakowie i Lwowie. Izba Krakowska brała żywy udział w opracowaniu wniosków do Minsiterstwa Przemysłu i Handlu w sprawie usprawnienia eksportu produktów rolnych, pomagała naszym eksporterom w kierunku wyszukania nowych rynków zbytu przez interwencję w polskich placówkach zagranicznych, współdziałała w pracach wywozowej Komisji rozdzielczej, zajęła stanowisko w sprawie projektu ustawy o standaryzacji bekonów, poświęciła dużo pracy w przygotowaniu planu zarządzeń doraźnych, zmierzających do przetrwania kryzysu, opracowała obszerną monografję o przedsiębiorstwach państwowych, występując przeciw dalszemu rozbudowaniu przedsiębiorczości publicznej. Bardzo wszechstronną i głęboko ujmującą najistotniejsze dylematy gospodarcze, była działalnoś Izby, dotycząca spraw podatkowych i socjalnych. Dalej Izba Krakowska poparła prośbę wszystkich miejscowych firm węglowych, oraz tarnowskich w sprawie nieprawnego sprzedawania węgla przez pośredników nieopłacających podatków ani świadczeń społecznych i skutkiem tego czyniących nielojalną konkurencję legalnemu kupiectwu węglowemu.

W dyskusji nad sprawozdaniem Prezydjum zabierali głos radcowie: Nowakowski, Adelman, Zapiórkowski, Pfeffer i Jamontt. W szczególności r. Nowakowski wytykał postanowienie nowej ustawy egzekucyjnej, niesprzyjające kredytowi osobistemu handlu oraz żalił się na niedogodne połączenia kolejowe okręgu Nowego Sącza ze wschodnią Małopolską i na pominięcie Nowego Sącza przy udzielaniu zniżek kolejowych, jako miejscowości turystycznej. R. Zapiórkoswki poruszał sprawę funduszów przemysłu naftowego na wiertnictwo, r. Pfeffer w dosadnych słowach charakteryzował wielkie utrudnienie, na jakie skazane jest kupiectwo przy sądowem dochodzeniu pretensyj pieniężnych od dłużników, wreszcie r. Jamontt wskazywał na trudności komunikacji drogowej między Krakowem a Zakopanem, jakiemi grozi zamierzona w najbliższej przyszłości rekonstrukcja mostu między Nowym Targiem a Obidową.

Na poruszone zagadnienia udzielali wyczerpujących informacyj: Prezes Epstein, wicedyr. Gaertner i wicedyr. Dr. Radzyński. W szczególności przewodniczący prezes Epstein zaznaczył, że podejmie interwencję u właściwych czynników w sprawie przywrócenia dogodnych połączeń kolejowych Nowego Sącza, Krynicy i Tarnowa ze wschodnią Małopolską, oraz w psrawie przyznania Nowemu Sączowi tych ulg, z jakich korzystają tereny turystyczne. Prezes Epstein podkreślił, że Izba krakowska podejmie niebawem inicjatywę, mającą na celu zwrócenie uwagi sferom rządowym na wadliwości dotychczasowej ustawy podatku przemysłowego i na niemożliwości nakładania na przemysł i handel nowych obciążeń. Również w odpowiednim czasie przedstawi Izba krakowska czynnikom rządowym konieczność zmiany nowej ustawy egzekucyjnej, przyczem w swojem wystąpieniu oprze się na doświadczeniu sfer przemysłowych i handlowych.

Odnośnie do uwag radców Zapiórkowskiego i Adelmana w psrawie wiertnictwa naftowego udzielił wyczerpujących wyjaśnień wiceprezes Izby inż. Seifert, powołując się na udział Izby krakowskiej w ankiecie naftowej, urządzonej we Lwowie w dniu 25. ub. m.

Po wyjaśnieniu wiceprezesa inż. Seiferta Rada przyjęła jednomyślnie sprawozdanie Prezydjum, poczem radca Anczyc złożył sprawozdanie w imieniu Komisji rewizyjnej z gospodarki finansowej Izby krakowskiej w r. 1932. Referent podkreślał nadzwyczajną ostrożność Prezydjum i Zarządu Izby w prowadzeniu finansów w ciężkim okresie kryzysowym, dzięki czemu udało się Izbie nietylko zamknąć rachunki bez deficytu, ale uzyskać nadwyżkę w wysokości około 9.000 zł. Komisja rewizyjna przez usta r. Anczyca złożyła Prezydjum uznanie za wzorową gospodarkę i zgłosiła wniosek o udzielenie absolutorjum. Wniosek powyższy, jak również wniosek r. Filippiego o wyrażenie uznania i podziękowania Prezydjum i Zarządowi Izby za wzorową i oszczędną gospodarkę — jednomyślnie wśród oklasków uchwalono.

Prezes Epstein podziękował za wyrazy uznania, kierując je do wiceprezesa Kwiatkowskiego, prowadzącego resort budżetowy Izby. Zkolei po załatwieniu wniosków rr. Pfeffera i Dembitzera, — podanemy na okładce — oraz udzieleniu wyjaśnień ze strony Prezydjum, przewodniczący zamknął obrady, życzeniem „Wesołych Świąt“.

Zjazd Prezesów Izb Skarbowych w Warszawie.

Celem omówienia zagadnień związanych z usprawnieniem działalności władz i organów skarbowych akcyzowo-monopolowych, Ministerstwo Skarbu zwołuje wszystkich prezesów i naczelników wydziałów akcyzowo-monopolowych na Zjazd, który odbędzie się w dniu 21 i 22 kwietnia br. w sali konferencyjnej Ministerstwa.

Na Zjeździe wygłoszą prezesi i naczelnicy wydziałów referaty z dziedziny akcyzowo-monopolowej oraz uwagi o organizacji władz i organów akcyzowo-monopolowych (kontroli skarbowej). Ponadto omówione zostaną spotrzeżenia w zakresie przepisów w dziedzinie monopolów i podatków spożywczych.

O obniżenie opłat za kupieckie paszporty zagraniczne

Jak się dowiadujemy, na najbliższem posiedzeniu komisji dla spraw handlu, które wyznaczone zostało na 8 bm. ma być również poruszoną sprawa opłat pobieranych przy wystawianiu paszportów kupieckich. Zdaniem organizacji gospodarczych, opłaty te, wynoszące dziś 100 zł., znacznie przekraczają koszty przejazdu koleją i wobec tego utrudniają kupcom wyjazd zagranicę nietylko w celach zakupu, ale również w celach sprzedaży towaru. Obniżenie tych opłat uważane jest za konieczne, zwłaszcza, że obniżka ta odbije się bardzo słabo na ogólnych wpływach z opłat paszportowych, a może mieć pośredni wpływ na zwiększenie się obrotu handlowego.

Paszporty handlowe wydawane są na podstawie decyzyj wojewódzkich wydziałów przemysłowych po uzyskaniu opijni Izb Przemysłowo-Handlowych.

Kronika.

W najbliższą niedzielę (9 IV. 1933) sklepy mogą być otwarte od g. 1 do 6 popołudniu.

OD REDAKCJI. Najbliższy numer „Przeglądu Kupieckiego" ukaże się — z powodu świąt — w dniu 21 kwietnia i zawierać będzie dokładne pouczenie w sprawie **zeznań o podatku dochodowym** wraz z tabelą przeciętnej dochodowości.

ZNIŻKA TARYF POCZTOWYCH.

Z dniem 1 kwietnia br. wprowdzono w taryfie pocztowej następujące zniżki:

1) dla druków bezadresowych, nadawanych w większych ilościach, w miejsce dotychczasowej opłaty 5 gr. za sztukę, opłaty wynoszą za każde 500 sztuk 300 groszy. Wprowadzono również specjalny rodzaj druków bezadresowych z napisem „dla wszystkich" za opłatą za każde 1000 sztuk — 500 groszy. Opłata za te druki ma być uiszczana gotówką w urzędach pocztowych przy nadaniu, a nie jak dotychczas przez nalepianie znaczków pocztowych;

2) dla próbek towarów i przesyłek mieszanych, jeżeli przesyłki mieszane zawierają tylko druki i próbki towarów, nadawanych jednorazowo w ilościach ponad 100 sztuk, opłata od 101—500 sztuk wynosi — 60 proc., od 501—1000 sztuk — 50 proc., ponad 1000 sztuk — 40 proc. opłat za próbki towarów lub przesyłki mieszane odpowiedniej wagi. Przesyłki te muszą być opłacane gotówką w urzędzie pocztowym przy nadaniu;

3) dla papierów handlowych, próbek towarów i przesyłek mieszanych wprowadzono nową stawkę taryfową do wagi 100 gramów 15 groszy;

4) za polecenie przesyłek listowych zwrotne poświadczenie odbioru i zwrotne poświadczenie wypłaty — wszystko w obrocie wewnętrznym — zniżono opłaty z 60 na 50 groszy.

USTAWA O „FUNDUSZU PRACY".

(—) Ustawa z dnia 16-go marca 1933 r. o Funduszu Pracy została ogłoszona w „Dzienniku Ustaw" Nr. 22 z dnia 31 marca br. i wchodzi w życie z dniem 1 b. m.

Z opłat na fundusz pracy wymienić należy opłatę w wysokości 1 procent, pobieranego od całkowitego dochodu osób, pobieranych uposażenie służbowe, dalej opłatę w tej samej wysokości od dochodów, osiąganych przez notarjuszów, pisarzy hipotecznych, komorników, lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, techników i innych wolnych zajęć zawodowych, opłatę w wysokości 2 proc. od tantjem, opłatę od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju zabawy i widowiska oraz zawody sportowe, opłatę w wysokości 1 proc. od stawek totalizatora, opłaty od cukru, piwa, żarówek elektrycznych, od spożycia gazu, opłaty od pozostawania w lokalach publicznych po północy, opłaty od czynszu mieszkaniowego.

Jednocześnie ogłoszono rozporządzenie prezesa rady ministrów o świadczeniach na rzecz funduszu pracy, normując szczegółowo wymiar, pobór i ściąganie wszelkiego rodzaju opłat przewidzianych przez ustawę.

W najbliższych dniach ukaże się jeszcze jedno rozporządzenie wykonawcze do ustawy o funduszu pracy, zawierające przepisy o jego organizacji i działalności.

ZMIANY W USTAWACH SOCJALNYCH DOPIERO OD R. 1934.

(—) Ministerstwo opieki społecznej wyjaśniło, że uchwalone w marcu br. przez ciała ustawodawcze nowele do ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, oraz do ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu — mają wejść w życie dopiero z dniem 1 stycznia 1934 r.

Do powyższego terminu obowiązują w całej rozciągłości nieznowelizowane przepisy tych ustaw, w szczególności zaś postanowienia, dotyczące 6-go dzinnego dnia pracy w sobotę, stawek dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w wysokości 50 proc. i 100 proc. płac normalnych, oraz zapłaty za dni urlopu.

KARNE WNIOSKI ZA ZALEGŁE SKŁADKI NA FUNDUSZ BEZROBOCIA.

Ministerstwo Opieki Społecznej ogłasza w „Monitorze Polskim“ Nr. 68 z dnia 23. marca następujący komunikat:

„W związku z zaleganiem przez poszczególne zakłady pracy we wpłacaniu składek do Funduszu Bezroboci, dyrekcja tej instytucji poleciła zarządom obwodowym Funduszu Bezrobocia, aby w wypadkach stwierdzenia zaległości przeprowadzano dochodzenia, czy zakład pracy potrąca zatrudnionym robotnikom należne od nich składki i czy składki te są wpłacane do Funduszu Bezrobocia. W wypadkach stwierdzenia, że zakład pracy nie wpłaca Funduszowi Bezrobocia potrącanych składek, zarząd obwodowy Funduszu Bezrobocia winien wystąpić do władz administracyjnych z wnioskiem karnym w myśl treści § 58 „Prawa o wykroczeniach“.

W tych wypadkach więc, w których firmy potrącają pracownikom składki na Fundsz Bezrobocia **i składek tych nieodprowadzają w terminie przepisanym** do Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia, narażają się na wnioski karne. Nie dotyczy to zaległości od części składek, które ma uiszczać pracodawca.

Upadłość Widzewskiej Manufaktury.

Wydział Handl. Sądu Okr. w Łodzi ogłosił upadłość Spółki Akcyjnej „Widzewska Manufaktura“. Upadłość ta spowodowana została zerwaniem pertraktacyj przez wierzycieli bremeńskich w sprawie zawarcia układu. Układ ten opiewał na 70 proc. Naskutek stanowiska wierzycieli bremeńskich uznano dalsze pertraktacje za bezcelowe i wystąpiono do sądu o ogłoszenie Widzewskiej Manufakturze upadłości. Ogłoszona upadłość oznaczona została na 14 marca jako prowizoryczna data otwarcia upadłości. W motywach swych sąd stwierdza, że już 14 marca zdecydowano umorzyć postępowanie nadzorowe. Ze względu na wielkie rozmiary przedsiębiorstwa jeden kurator byłby niewystarczający, wobec czego mianowano trzech kuratorów: adw. Opaleńskiego, inż. Eborowicza i inż. Rybołowicza. W ciągu czternastu dni odbędzie się zebranie wierzycieli celem wyboru kandydatów na syndyków tymczasowych.

Należy zaznaczyć, że w czasie kuratostwa — w przeciągu dwóch tygodni — istnieje możliwość podniesienia upadłości.

Kontrola detalicznych cen węgla.

Minister spraw wewnętrznych zwrócił się do wojewodów, polecając im kontrolę detalicznych cen węgla, w szczególności, czy ceny te zostały w handlu detalicznym obniżone odpowiednio do obniżki cen hurtowych.

Winni pobierania za węgiel nadmiernych cen detalicznych pociągani będą do opdowiedzialności.

Kartel gumowy rozbity !

W tych dniach wznowione zostały pertraktacje, w sprawie ponownego powołania do życia organizacji „Polgumu“, która jak wiadomo przez czas dłuższy w przemyśle gumowym regulowała rynek. Wobec tego, iż w rokowaniach tych wzięła również udział firma F. W. Schweikert w Łodzi, wszystko przemawiało za tem, iż „Polgum“ po dłuższej przerwie wznowi swoją działalność. Jak się jednak okazało, z powodu nieprzejednanego stanowiska firm, które przedtem należały do „Polgumu“, rokowania te zostały rozbite i nie doprowadziły do żadnego rezultatu.

Na następne kolejne posiedzenie firm zainteresowanych, które miało być poświęcone załatwieniu tej sprawy, większość firm wogóle nie przybyła, tak, że nie doszło ono zupełnie do skutku.

W związku z powyższem, sprawę powołania do życia organizacji „Polgumu“ uważać obecnie należy za zupełnie nierealną i nieistotną.

Krakowskiej Dyrekcji P. K. P. uzyskać wydanie zarządzenia, w kierunku stosowania „biletów podmiejskich" dla wszystkich pociągów osobowych z wyjątkiem pospiesznych.

* * *

Na wzór ulgowych biletów „wycieczkowych, turystycznych", uprawniających do korzystania ze zniżonej opłaty w ciągu dni trzech, celowem byłoby wprowadzenie t. zw. dziennych biletów ulgowych dla podróżnych w ciągu tych samych 24-ch godzin odbywających dwie podróże t. j. kierunkową i powrotną.

Nie ulega wątpliwości, że podróżni chętniej posługiwać się będą koleją, aniżeli autobusami, przez co znacznie powiększą się dochody P. K. P.

* * *

Konieczną jest zmiana garniturów wozów kolejowych, biegnących w kierunku miejsc klimatycznych. Należy ruch podmiejski Tarnowa, Nowego Sącza skierować do wagonów, które powinny być odprzągnięte, pod Krakowem w Kłaju, pod Tarnowem w Gromniku, pod Nowym-Sączem w Rytrze. Należy bezwzględnie oddzielić podróżujących do miejsc kuracyjnych od pasażerów podmiejskich stacji.

* * *

Rozkład jazdy powinien ulec gruntownej zmianie i w tym celu należałoby w Izbie zwołać reprezentantów przemysłu turystycznego, kupiectwa i Dyrekcji Kolejowej w Krakowie na wspólną konferencję, dla ustalenia potrzeb najszerszych sfer.

Wnioski r. Dembitzera

1) W sprawie podatkowej.

Lada dzień spodziewane jest ukazanie się okólnika Ministerstwa Skarbu w sprawie ulg w spłacie zaległości podatkowych. Zachodzi obawa, że Władze Skarbowe II. instancji nie podołają nawałowi materjału, skutkiem czego w międzyczasie wdrożone egzekucje mogą pozbawić podupadłych podatników dobrodziejstwa tego zarządzenia ministerjaln. Z uwagi na to upraszam: Wysoka Izba raczy poczynić starania zarówno na terenie warszawskim jakoteż lokalnym, aby Władze skarbowe przy rozpatrywaniu indywidualnych próśb o umorzenie zaległości podatkowych i rozłożenie na dogodne raty zaległości posiłkowały się wydajnie opinjami Izby Przemysłowo-Handlowej.

2) W sprawie grzywien Kasy Chorych.

Mimo, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydało okólnik, nakazujący oględne postępowanie przy nakładaniu grzywien, tłumacząc, że nie mogą one stanowić integralnych pozycyj sztucznego dochodu, Kasa Chorych w Krakowie z niesłychaną bezwzględnością stosuje nakładanie grzywien dotkliwych tzw. krotności składek. Znane są ogólnie i na łamach prasy wielokroć poruszane były wypadki, że kontrolor Kasy Chorych, stwierdziwszy fakt niewymeldowania we właściwym czasie pracownika przez pracodawcę w **Urzędzie meldunkowym**, już z tego wysnuwał konsekwencję, że pracownik taki przez cały czas zatrudniony był u pracodawcy i takie przypuszczenie powoduje nakładanie w setki złotych idącej grzywny. Mimo braku jakichkolwiek podstaw sporządza się protokoły i nakłada grzywny, ściągając je przymusowo drogą egzekucyjną, i nie oglądając się na wniesione rekursy.

Magistrat m. Krakowa, jako Władza odwoławcza przetrzymuje rekursy takie przez szereg miesięcy a nawet lat, a w międzyczasie pracodawcy gnębieni są egzekucjami.

Z uwagi na dzisiejsze ciężkie czasy i niezdolność pracodawców do wykładania tymczasowego poważnych kwot przed terminem rozstrzygnięcia odwołania, jak również z uwagi na sam fakt braku stosunku między ewentualnem nieświadomem przewinieniem a nałożoną, dotkliwą grzywną, uprzejmie proszę: Prezydjum Izby raczy wyjednać w Kasie Chorych:

1) wstrzymanie kroków egzekucyjnych przed rozstrzygnięciem odwołania przez Magistrat w tych wypadkach, gdy Kasa Chorych na skutek ewentualnego niezameldowania pracownika we właściwym czasie nie poniosła żdnej szkody. (Pracownik nie leczył się, nie pobierał żadnych zasiłków i t. d.).

2) przyspieszenie załatwienia odwołań, a to zarówno drogą przyspieszenia odesłania przez Kasę Chorych wniesionych rekursów do Magistratu m. Krakowa, jakoteż drogą wpłynięcia na Magistrat, aby w terminie jaknajkrótszym odwołania definitywnie załatwił i o wyniku swego rozstrzygnięcia zawiadomił strony zainteresowane.

3) W sprawie cen prądu elektrycznego.

Mimo, iż przemysłowcy i kupcy są największymi konsumentami elektrowni miejskiej, ceny prądu elektrycznego zarówno dla oświetlenia jakoteż popędu są znacznie wyższe, niż dla mieszkań prywatnych. Powoduje to ograniczenie do minimum zapotrzebowania prądu elektr., co niewątpliwie odbija się ujemnie na dochodach Elektrowni.

Zarówno więc w interesie Elektrowni jakoteż jakoteż sfer gospodarczych proszę, by Wysoka Izba raczyła podjąć w Prezydjum Rady Miejskiej starania o zniżenie cen prądu dla potrzeb sfer gospodarczych drogą zrównania tych cen z cenami dla mieszkań prywatnych.

Podatek od obrotu przedsiębiorstw instalacji, kanalizacji, wodociągów, ogrzewań centralnych i t. p.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 14. II. 1933 L. D. V. 27834/4/32 wyjaśniło, iż przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu dla przedsiębiorstw, trudniących się instalacją: ogrzewań centralnych, kanalizacji, wodociągów, łazienek, wszelkiego rodzaju wentylacyj itp. — do obrotu tych przedsiębiorstw ma zastosowanie 1%-owa stawka podatkowa, przewidziana w art. 7 lit. A p. 7 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15. VII. 1925 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dn. 27. I. 1932 r. („Dz. Ust. R. P.“ Nr. 17/1932, poz. 110), o ile zachodzą w całości warunki w tymże art. 7 lit. A p. 7 ustawy przewidziane, tj. o ile przedsiębiorstwa te osiągają obroty, określone w art. 5 p. 4 (prowadzą roboty, jako samoistne przedsiębiorstwa — rozdz. V cz. II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy) lub w art. 5 p. 7 ustawy (należą do przedsiębiorstw przemysłowych budowlanych i wykonywują roboty z własnych materjałów — rozdz. XIX cz. II lit. C taryfy) przy budowie domów mieszkalnych i prowadzą prawidłowe księgi handlowe.

Obroty wspomnianych przedsiębiorstw, nieodpowiadające powyższym warunkom, podlegają 2%-owej stawce podatkowej z art. 7 lit. C. ustawy.

Równocześnie Ministerstwo wyjaśniło, iż za „domy mieszkalne“ należy uważać budynki, których przynajmniej ⅔ użytkowej powierzchni służy wyłącznie celom mieszkalnym (jako pokoje mieszkalne będą uważane także kuchnie, nisze lub alkowy itp.).

Bezpośrednie komunikowanie się Izb Skarbowych z polskiemi placówkami zagranicznemi.

Ministerstwo Skarbu zarządziło okólnikiem z dnia 1g. III. 1933 r. L. D. V 9476/33, w porozumieniu z Ministerstwem Spr. Zagr., aby na przyszłość Izby skarbowe zwracały się o udzielenie im pomocy prawnej w zakresie zbierania potrzebnych informacyj oraz doręczania wszelkiego rodzaju pism osobom, zamieszkałym zagranicą, bezpośrednio do właściwych polskich placówek zagranicznych, przesyłanie bowiem tego rodzaju wniosków za pośrednictwem Min. Spraw Zagr. przysparza tylko zbędną korespondencję i powoduje zwłokę w załatwianiu spraw.

Oczywistą jest rzeczą, że wnioski o przeprowadzenie pomocy prawnej na obszarze tych państw, z któremi Polska zawarła specjalne umowy o wzajemnem udzielaniu pomocy prawnej, należy kierować nie do polskich placówek zagranicznych, lecz w drodze, przewidzianej takiemi umowami.

Ogólne zebranie Rady Naczelnej Związków Drzewnych.

Onegdaj odbyło się w lokalu własnym Ogólne Zebranie Rady Naczelnej Związków Drzewnych, na które przybyli przedstawiciele 15 regjonalnych związków drzewnych.

Obrady zagaił prezes Rady Naczelnej, hr. Ostrowski, który zobrazował sytuację drzewnictwa polskiego i podkreślił poczynania reprezentacji drzewnictwa prywatnego na całym szeregu odcinków. Mówca poruszył m. in. w przemówieniu swem projekt powołania do życia Rady Drzewnej, która byłaby instytucją opinjodawczą we wszystkich sprawach tyczących się przemysłu i handlu drzewnego. Jak wiadomo do utworzenia takiego organu dążyła wszelkiemi siłami dyrekcja Lasów Państwowych, tymczasem w ostatnich dniach w prasie zjawiły się wiadomości, że Lasy Państwowe wycofują się z całej imprezy i zamierzają zająć wyłączne stanowisko obserwatora. P. Ostrowski wyraża jednak wątpliwości co do prawdziwości tych pogłosek, nie może sobie bowiem wyobrazić, by Lasy Państwowe, które zainicjowały całą sprawę Rady Drzewnej obecnie zajęły tylko stanowisko obserwatora. Gdyby jednak pogłoski te sprawdziły się, drzewnictwo prywatne, a w tym wypadku Rada Naczelna Związków Drzewnych — jak zapewnia mówca — musiałaby również odpowiednio ustosunkować się i ew. nawet wycofać się z całej imprezy.

W dalszym ciągu swego przemówienia, hr. Ostrowski zwrócił uwagę na powiększające się coraz bardziej trudności dla ekpsortu polskiego na rynkach zagranicznych, co zmusza drzewnictwo polskie do silniejszego jeszcze zorganizowania się.

Po uchwaleniu jednogłośnie absolutorjum dla ustępującego Komitetu Wykonawczego i preliminarza budżetowego na rok 1933, dokonano wyborów do nowych władz Rady Naczelnej Związków Drzewnych. Na stanowisko prezesa powołano przez aklamację hr. Ostrowskiego, na wiceprezesów wybrano pp. Bystrzyckiego (Poznań), Csalę (Lwów), Monitza (Warszawa), Strzegowskiego (Warszawa), Wistrełcha (Kraków), na skarbnika — radcę Leopolda Milszteina. Delegatami do Rady Naczelnej są: z Komitetu Eksportowego Papierówki p. radca Leszczyński (Warszawa), z Komitetu Tarcicy p. Kroszkin (Wilno). Do Komisji Rewizyjnej wybrano pp. Dra Raskina, Frankowskiego i Znajdowskiego.

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter.
Redaktor odpow. Samuel Kurzman.
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-1